

něné osobě a že se placením Josefu G-ovi nezprostita svého smluvního závazku.

Čís. 14957.

K § 1053 obč. zák.

K platnosti tržové smlouvy se nevyžaduje, by prodatel byl vlastníkem prodané věci.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 792/34.)

Proti žalobě na zaplacení nedoplatku kupní ceny za prodané auto namítl žalovaný mimo jiné neplatnost kupní smlouvy proto, že žalobce nebyl vlastníkem prodaného auta, poněvadž ho koupil od Š-ových, jež si k němu vyhradily vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny, již však žalobce dosud nezaplatil. Žalobě bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m v o t á z c e, o n i ž t u jde, z těchto

d ů v o d ů:

Nezáleží na tom, že žalobce nebyl vlastníkem automobilu, o jehož prodej jde. Nevyžaduje se k platnosti tržové smlouvy, aby prodatel byl vlastníkem prodané věci, jak jest zřejmo především ze všeobecného doslovu § 1053 obč. zák., jenž nevyžaduje, aby byla přenechána věc vlastní. Rovněž druhá věta § 366 obč. zák. svědčí pro to, že lze platně prodati věc, jež není ve vlastnictví prodatelově. Nedostatek vlastnictví prodatelova jest jen jedním z případů správy, uvedených v § 923 obč. zák. V § 931 obč. zák. jsou pak stanoveny povinnosti prodatele, jenž nebyl vlastníkem prodané věci. Nezáleží proto v souzené věci na tom, že vlastníkem auta v době prodeje nebyl žalobce, nýbrž Š-vy závody. Byla-li smlouva uzavřena s podmínkou, že automobil má určitou nosnost a objevilo-li se později, že neměl vymíněnou vlastnost, bylo na žalovaném, aby dal žalobci auto k dispozici a neměl je delší dobu dále užívat, ani když žalobce odepřel vzítí auto zpět. Používal-li však žalovaný dále auta, dal tím zřejmě najevo (§ 863 obč. zák.), že si chce auto ponechat, a že pro nedostatek vymíněných vlastností nehodlá uplatnit nárok na zrušení smlouvy a vrácení kupní ceny.

Čís. 14958.

K § 933 obč. zák.

Lhůty k oznámení vad podle § 933 obč. zák. platí i při smlouvě o dílo a mohou býti úmluvou stran prodlouženy, třeba i mlčky, ku příkl. ujednáním garanční lhůty.

(Rozh. ze dne 14. února 1936, Rv I 870/34.)